

ROBI

ROBI

Ez még mind azelőtt történt, hogy Robi egy reggel a puszta közepén ébredt, és – bár nem tudta felidézni, hogy önszántából került volna oda – eldöntötte, marad.

Robira az emberek soha nem néztek ferdén; nem tettek rá személyeskedő, vulgáris, ne adj' isten, rasszista megjegyzéseket; ha villamosra szállt, fiatal anyukák még véletlenül sem rángatták el mellőle háborogva és utálkozva a gyermekeiket; ha kedvenc (közepesen disztिंगvált) vendéglőjében a fogyasztás egytizedét kitevő borralalót hagyott, távozáskor nem volt oka hátán érezni a pincérek gúnyos tekintetét; ha egy számára jóformán ismeretlen kerületben eltévedve rendőrtől kellett útbaigazítást kérnie, az példás, szeplőtelen udvariassággal segítette ki, majd sarkát összecsapva, tisztelegve búcsúzott; ha pedig verőfényes tavaszi ebédutánokon elvitelre vásárolt kávéját maga mellé téve egy padon napfürdőzött a parkban, senki nem dobott félig teli poharába kétszáz forintot, mint ahogy az barátjával, Ferivel többször is megesett, holott – köztünk szólva – nem világos, mért támogatna bárki alamizsnával egy ereje munkaképes virágában lustuló férfit, még akkor is, ha a bal szeme hiányzik. Feri vállalkozóként fél szemmel is több mint pompásan boldogult.

Robi autószerelő volt, egy pár teljesen egészséges, ébenfekete szemmel, ami a szakmájában minden kétséget kizáróan előny. Szerette a munkáját (bár, eléggé el nem ítéhető módon, hétvégenként szeretett nem dolgozni is), és Erika mint – a saját szavaival élve – gyakorló értelmiségi, sosem érezte vele, hogy valaki, aki bizonyos jól ismert, önhibájától teljesen független hátráltató körülmények mián, ha akarta, sem vihette volna többre az autószerelésnél, bármennyivel kevesebbet érne, mint egy ismert és igencsak elismert sebészorvos. Házasságuk idilljét nem kezdte ki sem sznobizmus, sem ostoba és szégyellni való előítélet. Még a kutya is egyformán szívesen sétált mindkettejükkel, sőt, Robival talán még szívesebben is, hiszen neki volt több és átláthatóbban beosztott ideje. Ugyan fajtisza golden retriever volt, különleges, rózsaszín orral, homlokán pedig, hogy, hogy nem, tündöklő fehér, egyenlő oldalú háromszöggel, sosem bámulták meg őket az emberek. De Jácint, Robi sógora és egyben legjobb barátja, maga is jó nevű belgyógyász (a testvérek több generációra visszatekintő orvossaládból származtak), úgyszintén a lehető legfinomabb módon beszélt és viselkedett vele – ellenkező esetben nyilván a barátság sem működött volna.

Ha „az úr napját megszentelendő” moziba, színházba vagy állatkertbe mentek kikapcsolódni, nem sügtak össze a hátuk mögött, ahogy a könyvesboltban sem (tudniillik Robi

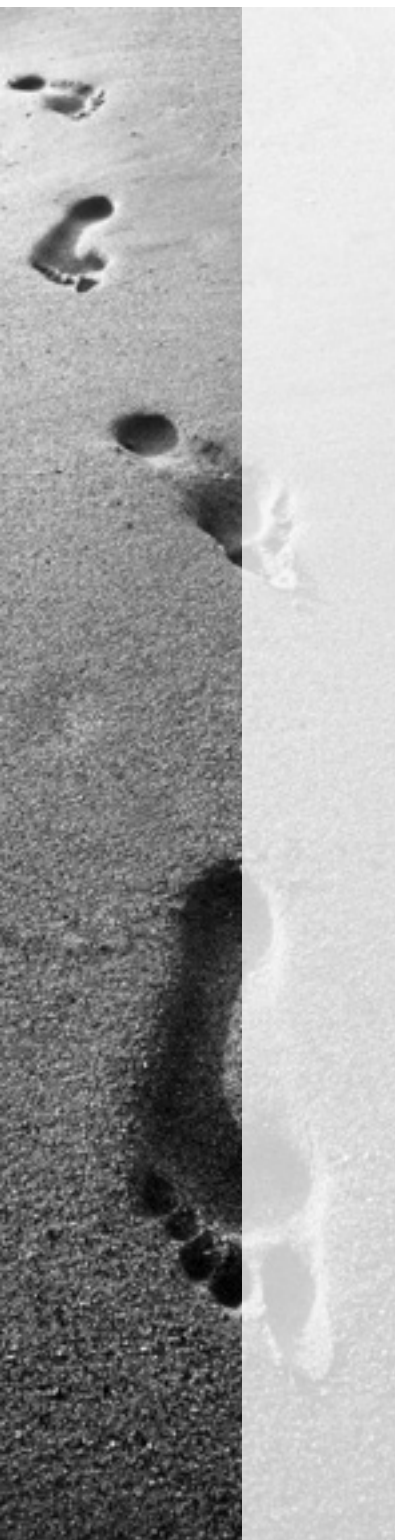
az utóbbi időben rendesen rákattant a skandináv krimikre). Nem vetettek rájuk furcsálló pillantásokat Rómában, Párizsban, Bécsben vagy Krétán tett nyaralásaik idején, melyekre vagy kettesben utaztak Erikával, hogy a köztük egyébként sokáig nem lankadó romantikát felpezsdítsék, vagy hármásban Jácinttal, aki ez idő szerint akut pártalanságban szenvedett, de aki igazán senkit sem zavart. Hovatovább már úgy rémlett, hogy Robi még jobban is örül neki, mint testvérhúga, a szakmai okokból kicsit mindig feszült és borongós Erika. A túrabolt kiségitő személyzete pedig szintén nagyon vigyázott, hogy semmiképp se tűnjék meglepettnek, amikor Robi új túrabakancsot, lábszárvédőt és egy igazán márkás kulacsot vásárolt, mint mondta, már csak zöld öntudatból is.

Sőt, a kenyér sem viselkedett furcsán, amikor Robi felszeletelte – Erika programjától függetlenül vagy saját, vagy kettejük reggelijéhez – a friss zöldség és a sajt mellé. Erikának legtöbbször angolos, sonkás tükörtojást sütött, magának lágytojást főzött, mert ebben a tekintetben konzervatív volt, úgy gondolta, ha már az egészséges életmód mellett tette le a garast, nem fogja zsíros vörös hússal kezdeni a napot. Erika gyakran félrenyelte a narancslét, és ilyenkor egérhangon cikákol, de soha, egyetlen egyszer sem mondta, hogy az itala cigányútra ment, Robi pedig igyekezett nem kinevetni a cikákolás miatt. Ehelyett a kenyérét tanulmányozta, mintha azt várná, hogy a pékterméket működtető titkos szerkezetet talál. Jobbára teljes kiőrlésű, magos kenyeret ettek, és Robinak volt egy gyengéje: mutató- és hüvelykujját igénybe véve előszeretettel csipdeste ki belőle a tök-, napraforgó-, illetve fenyőmagot.

– Mint valami huncut kis rigó – ölelte meg egyszer Erika nevetve, de mindjárt ráeszmélt, mit mondott, és szörnyen elszégyellte magát.

Egy napon a pékségben, ahová kenyérért jártak, és ahol egyébként szintén nem tapasztalt megkülönböztetést, Robinak kamerába nézve kellett elmondania, miért éppen a fittveknire esett a választása. Egy új reklámkampány keretében ugyanis vásárlókat szólaltattak meg, és kérték ki véleményüket az ország legjobb alternatív pékárúiról, a rendező pedig ránézve rögtön megállapította, hogy egyszerűen szenzációs reklámarccal hozta össze a sors. Robi igényesen és precízen számolt be az élelmi rostok élettani fontosságáról, meg a B- és D-vitaminról, magyarul elmondott mindent, amit a témában Erikától tanult. Ekkoriban már nyilvánvaló volt, hogy valami nagyon nem stimmel közöttük, tehát remélte, hogy este, amíg a kedvenc sorozatukat nézik (egy bűnügyi sorozatot, amelyet nem annyira a megoldandó rejtélyek, mint inkább a mellékesen elhangzó tudományos, filozófiai és irodalmi, posztmodernnek joggal felfogható utalások miatt kedveltek), bejön majd az illető reklám, és akkor neje felidézi kapcsolatuk kezdetét, a nosztalgia pedig újra megindítja Robi iránt. Helyette azonban egy pattanásos kamaszlányt vágta be, aki a vegán rozsos croissant alakjára és bő-

rére tett „tökjő” hatásáról, illetőleg a nagyszerű ízéről áradozott, Erika pedig, miután megállapította, hogy ez aztán a reklámpar totális csődje, mint reklámszünetben a normális emberek általában, pisilni ment.

Nem sokkal később, amikor kiderült, hogy Erikának van valakije, Robi természetesen Jácintnak öntötte ki a szívét, egy sör és – bár sok éve leszokott róla – egy csomag méregerős cigaretta mellett, barátja pedig az asztalon átnyúlva megszorította kezét, és, ugyan rendkívül bátor-talanul, de mutatóujjával meg is simította:

– Öröm az ürömben, ha úgy tetszik, hogy ilyen korán kiderült. Gondolom, most már nem bánod, hogy mégsem lett gyerek.

Robit a gyerek hiánya továbbra sem vidította fel különösebben, sőt igazság szerint még az is megfordult a fejében, hogy ha felesége nem ellenzi a családalapítást, talán minden másképpen alakul. Amikor viszont mindezek után megtudta, hogy Erikának nem egyszerűen valakije, Erikának egyenesen Jácintja van, hát, akkor tényleg őrjöngött. Mert nagy, lángoló szerelem és életre szóló barátság ide vagy oda, azt ugye elfelejtették elárulni neki, hogy a testvérek csak névleg testvérek, Jácint ugyanis háromévesen örökbe lett fogadva.

– Szóval ti mindig is... – mondta végül, amikor szóhoz jutott.

– Nem, isten ments, mit képzelsz rólunk? Csak nemrég kezdődött. Tavaly nyáron. Athénban.

– De, ha csak nemrég kezdődött, tavaly nyáron, tudniillik, akkor – érdeklődött Robi, bár köztudott, hogy ő aztán tényleg nem az a káromkodós fajta – a f*szért titkolták kezdetektől fogva, hogy nem vérrokonok?

– A biztonság kedvéért – hajtotta le a fejét Erika, aztán Robi jóváhagyásával elvitte a kutyát. Ő pedig, tovább is szitkozódva, felrúgott egy hokedlit és belebokszolt a falba, úgylátszóan, amikor másnap magához tért a semmi közepén, még mindig fáj a nagylábujja, és az ökle is.

A fűben széthajigált dolgokból, vasrudakból, nejlonból, faládákból, ebből-abból, mert ügyes keze volt, seperc alatt felhúzott és bebútorozott egy kalyibát. Kezdetben úgy tervezte, naponta csinosítgat még rajta, erről azonban hamarosan letett: végül is nem voltak nagy igényei, vendégre pedig igazán nem számított, csak a figyelmes, langyos nyári este látogatását várta nap mint nap; ezen kívül inkább csak pihent, és bámulta a mindig egyforma, palakék eget. Ami kellett neki, azt a természet (a mező és a közeli nyíres) nagyjából megadta, ha pedig már nagyon hiányoztak a város ízei, hát, pár kilométerrel odébb, a teherautó-parkolóban állt egy gyrosos, ahol mindig akadt számára valami alkalmi meló is.

Robi pusztá kézzel vagy rögtönzött szerszámokkal javított meg dolgokat, amikhez mások – hiába az extraszuper felszerelés, mondjuk ki bátran – hozzá sem szagoltak.

– Az autó is csak olyan, mint az ember – magyarázta a minap egy elbűvölt sofőrnek –, onnantól, hogy tudjuk, mit hol találunk benne, illetőleg mi az, ami elromolhat, tulajdonképpen egyik sem túl nagy misztérium –, de ahogy ezt kimondta, rögtön érezte, hogy most aztán nagyon elvetette a sulykot. ■ ■ ■

Papp-Zakor Ilka 1989-ben született Kolozsváron. A Babeş-Bolyai Egyetem Bölcsészettudományi Karán tanult orosz és magyar filológiát. Műfordítással is foglalkozik, eddig Jerzy Pilch és Janusz Głowacki írásait fordította lengyelről magyarra. Két kötete jelent meg, az *Angyalvacsora* a JAK+PRAE.HU, valamint *Az utolsó állatkert* a Kalligram Kiadó gondozásában.